

ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΤΗΣ ΣΥΛΒΙΑ - EN LA CIUDAD DE SYLVIA

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Jose Luis Guerin

Σενάριο: Jean Guinee, Albert Riera, Jean Vigo

Ηθοποιοί: Pilar López de Ayala, Xavier Lafitte, Michael Balerdi, Tanja Czichy, Gladys Deussner, Eric Dietrich, Charlotte Dupont, Philippe Ohrel

Φωτογραφία: Natasha Braier

Μοντάζ: Núria Esquerra

Χώρα: Ισπανία, Γαλλία. (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 84΄

Διακρίσεις:

Επίσημο διαγωνιστικό Φεστιβάλ Βενετίας 2007

Επίσημη συμμετοχή στο Φεστιβάλ του Σαν Φρανσίσκο.

Βραβείο Καλύτερης Σκηνοθεσίας- Βραβεία Premios ACE 2009 (Association Critics of Entertainment of New York)

Πρώτη προβολή: Ώρα 8.30 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Ένα ποίημα που όλοι το έχουμε ζήσει έστω μια φορά... Άμεσο, μοντέρνο και εντελώς πρωτότυπο!

Με αφορμή την αναζήτηση της Σύλβια, η ταινία κινηματογραφεί μια από τις ωραιότερες πόλεις της Ευρώπης, το Στρασβούργο.

Ημέρες καύσωνα, κι ένας τουρίστας, περνά τα απογεύματα του, ζωγραφίζοντας σε ένα καφέ. Περιμένει τη γυναίκα που τη λένε Σύλβια, που γνώρισε πριν χρόνια στην ίδια πόλη. Σχεδιάζει τις φιγούρες όλων των γοητευτικών γυναικών που περνούν δίπλα του- οποιαδήποτε από αυτές θα μπορούσε να είναι εκείνη. Μια μέρα, πιστεύει ότι πραγματικά την είδε, και θα αρχίσει να την αναζητά μέσα στην πόλη.

Έρωτας με τη πρώτη ματιά. Ο ήρωας αναζητά την γυναίκα που είδε μόνο μια φορά και του έκανε το ερωτικό κλικ. Το όνομά της Σύλβια. Σαν κάθε γνήσια ερωτευμένος βλέπει την φιγούρα της παντού...

Μια πρωτότυπη ταινία πάνω στο πιο πολυκινηματογραφημένο θέμα. Ο έρωτας. Η αναζήτηση. Η

εμμονή. Και η πλήξη του γύρω κόσμου.

Ένας άντρας επιστρέφει στην πόλη όπου έξι χρόνια νωρίτερα είχε γνωρίσει τη Σύλβια. Κάποια στιγμή νομίζει πως την αναγνωρίζει στο πρόσωπο μιας νέας κοπέλας, την οποία αρχίζει να ακολουθεί.

Τρυφερή ταινία η οποία διαθέτει μια παράξενη γοητεία, αν και η ιστορία που αφηγείται είναι εξαιρετικά απλή.

Ένα φορμαλιστικό καπρίτσιο του Χοσέ Λουίς Γκουερίν, με μεγάλη εσωτερική δύναμη, που δύσκολα μπορείς να του αντισταθείς. Το πρωτότυπο αυτό φιλμ σου τραβά την προσοχή από το πρώτο λεπτό και σε ταξιδεύει -αν δεχτείς να επιβιβαστείς - σ'έναν κόσμο που ζει τον έρωτα κάθε στιγμή μοναδικά. Η μαγεία του μινιμαλιστικού εσθετισμού με τη χρήση της μουσικής υπόκρουσης δίνουν στο βλέμα του ήρωα την χαμένη αθωότητα ενός τολμηρού ρομαντισμού και φανερώνουν την αδυναμία απεξάρτησης από τα δεσμά του. Η εξαιρετική κινηματογράφηση δεν δείχνει μόνο ποιητική διάθεση αλλά λειτουργεί και ως εναλλακτική πρόταση αφήγησης στη σημερινή ρουτίνα. Συνοπτικά, πρόκειται για μια ευχάριστη κι απροσδόκητη έκπληξη από μια ταινία που θα σας χαρίσει χαμόγελο κι ελπίδα διώχνοντας το άγχος και την πλήξη. Ναι, μέσα από την απώλεια και το κυνήγι του έρωτα η αισιοδοξία κρύβεται σε κάθε γωνιά της μαγικά ειδυλλιακής πόλης. Μιας πόλης που η αδιαμφισβήτητη ποιότητα ζωής μας φέρνει συνειρμικά την εποχή του Ζακ Τατί τη δεκαετία του '50. Το περιβάλλον παίζει καταλυτικό ρόλο σε τούτη τη σχεδόν χωρίς διαλόγους ταινία, στην οποία κυριαρχούν οι κινήσεις των βλεμάτων. Άλλωστε μια εικόνα λέει όσα "χίλιες λέξεις". Μια ευκαιρία απολαυστικής σινεφιλικής εξάσκησης χωρίς δογματικές αγκυλώσεις και απωθητική εσωστρέφεια.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΠΑΜΙΧΟΣ

Κατ' αρχάς υπάρχει αυτή η εκπληκτική ομορφιά. Η Πιλάρ Λοπέζ ντε Αγιάλα είναι η ιδανική επιλογή για ένα χαρακτήρα που ξεφεύγει από την πραγματικότητα και σε παρασέρνει σ' ένα απίστευτα μεθυστικό ταξίδι. Ο κεντρικός ήρωας απλώς την ακολουθεί, την βλέπει να χάνεται, την ξαναβρίσκει, την αισθάνεται και τελικά χάνεται κι αυτός μαζί της στους δρόμους μιας πόλης η οποία αλλάζει και καθορίζεται από την διαρκή αναμονή της απουσίας.

Είναι βέβαια αλήθεια ότι η ταινία του 50χρονου (με προϋπηρεσία στο ντοκιμαντέρ και το πειραματικό σινεμά) Καταλανού σκηνοθέτη, δεν είναι καθόλου εύκολη. Κινείται ανάμεσα στην λακωνική σιωπή του Μπρεσόν και το κλιμακούμενο σασπένς του Χίτσκοκ, δεν έχει σχεδόν καθόλου δράση και διαλόγους και χτίζεται αποκλειστικά πάνω στο υπέροχο και αινιγματικό πρόσωπο της Πιλάρ.

Μπορεί να σε πετάξει έξω αυτή η ταινία στο πρώτο τέταρτο ή να μείνεις έκθαμβος και να μην καταλάβεις πότε πέρασαν τα 84 λεπτά της διάρκειάς της.

Γυρισμένη το 2007, έχει ήδη μια εντυπωσιακή καριέρα σε διάφορα διεθνή φεστιβάλ (και στο διαγωνιστικό της Βενετίας) και απαιτεί υποψιασμένους θεατές. Στην πραγματικότητα «Η Πόλη της Σύλβια» είναι μια ελεγεία για τις ασύμπτωτες σχέσεις και τις επιθυμίες που υπονοούνται και δεν εγγράφονται παρά μόνο στο υποσυνείδητο. Μιλάει για τους φευγαλέους έρωτες, την ατολμία και τον φόβο της επαφής, την διαρκή αναζήτηση ενός παραδείσου, ο οποίος για να είναι αληθινός πρέπει όπως λέει και ο Προυστ – να έχει πρώτα απολεσθεί.

Δεν ξέρω αν μπορώ να την προτείνω ανεπιφύλακτα, ξέρω πάντως ότι εμένα με μάγεψε.

ΟΡΕΣΤΗΣ ΑΝΔΡΕΑΔΑΚΗΣ

JOSE LUIS GUERIN - ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

Guest 2010, Unas fotos en la ciudad de Sylvia 2007, En la ciudad de Sylvia 2007, En construcción 2001, Tren de sombras 1997, City Life 1990, Innisfree 1990, Los motivos de Berta: Fantasía de Pubertad, 1985

